

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Kellemes pünkösdü ünnepeket kívánnak a turdai kis cimborák!

Bartha Ilonka V. el. o. tan., Jancsi Il. el. o. tan., Mária 5 éves, Turda.

1936. JUNIUS
1.

IV. ÉVFOLYAM
16. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK

Junius.

*Ez a hónap junius
Vizsára fel Pál Ilus!
Kis lányok és kis fiúk
Most elválnak ki mit tud.
Aki tanult ne féljen
Tízes lesz a könyvében.
Csak a lusta jár pórul:
Elmarad minden jótul.*

L. Ady Mariska.

A toborzóverseny eredménye.

Amint már előbb is jeleztük, a pünkösdi számban lezárjuk a tavaszi toborzóversenyünket. Az ügyeseket méltán illeti dícséret és jutalom, ellenben a hanyagok, a nemtörődöm kis cimborák most búsulhatnak, hogy mert nem vettek részt a versenyen — nem nyertek semmit. Máskor, ha még egyszer lesz toborzóverseny, azok is vegyenek részt, akik eddig nem vettek részt. A verseny eredményei a következők: Szalma Istvánné szerzett 7 kis-cimborát, Pál Bandi Mercurea-Ciuc 7, Klein Aranka Cluj 7, Izsák Ibi Odorheiu 6, Kovács Anci Tg.-Săuceș 5, Marosán Lujza Cluj 4, Samarjai Sanyi Huedin 4, Kovács Piroska Cluj 4, Szabó Mária és Sándor Magda Odorheiu 4, Szabó Sári Brasov 4, Jakab Álmos Sft.-Gh. 4, Diénes Pál, Nagy Juliska Tg.-Săuceș, Balogh Éva, Kató Eremieni, Bakó J. Satmar 3-3, Szabó Antal, Perth Ambay, Méder Zoltán, Sigmund Eszti, Faff Lajos Tasnád, Plăcintăr Erzsike, Toroczka Magda, Martin Emmi Cluj, Bányai Jolánka Aiud, Aczél Jóska és Molnár Sanyi Brașov 2—2, Pataki Béla, Boldizsár Lili, Vigh Annus, Regéczy Irén, Stroe Magda, Orbán Laci Cluj, Sanek Boriska Cernatu, Vitus Ilike Jernuț, Magyarai Tibi, Csutak Őcsi Tg.-Mureș, Szabó Dezső Mercurea-Ciuc, Szabadi Babuka és Őcsi Buc., Tóthfalussy Bécsi Satmar, Bán Jolánka Turda, Karsay Zsuzsika Cluj 1—1 előfizetőt szereztek az Új Cimborának.

I. díj: Pál Bandi Mercurea-Ciuc (a Rik-kanskirály c. 232 oldalas könyv).

II. díj: Klein Aranka festékkészlet.

III. díj: Izsák Ibi könyv.

Az Új Cimborától jutalmat kapnak még: Szalma Istvánné, Faff Lajos, Pataki Béla, Bán Jolán, Marosán Lujza, Samarjai Sanyi, Sándor Magda, Szabó Mária, Kovács Piroska, Nagy Ibolya, Diénes Pál, Balogh Évi, Kató és Ildikó.

Kertészkedjünk!

Innen és onnan is írják a kis cimborák, hogy kikelegettek az ajándékba kapott virágmagvaeskák, szépen megnöttek, megerősödtek — a palántákat most már ilyenformán ki is ültetgetik.

Az idei tavasz nagyon kedvező a kis kertészeknek, gyakran van eső, így gyomlálásra, kapálásra, ültetésre egyaránt jó az idő. De ám kis kertészek vigyázzatok — ültetni csak előzőleg megöntözött, nedves helyre ültessetek, lehetőleg este s öntözni is vagy jókor reggel, vagy este, öntözzetek állott vízzel, különben, napközben mind kiégne a virág. Remélem, a kapott magvaeskákkal mind okosan gazdálkodtok. Egyetlen szem magnak sem szabad elpusztulni s amennyit most kaptatok, az Új Cimborától, annyit ősszel majd vissza kell adni. Aki júliusban szeretne nefelejtset vetni, az már most írja meg, hogy küldhessünk neki jó előre.

Az Új Cimborá tavaszi kirándulása.

Május 17-re hirdettük a helybeli lapokban az első tavaszi kirándulásunkat a Hőjába. Reggel kissé felhős, borongós volt az ég, amiért főbben lemaradtak. A többség azonban nem félt a borús időtől és kilenc óra után el is indult a kis csapat a Törökvígáson keresztül a Hőjába. A eserkészek egy órával előbb kimentek, hogy jó helyet foglaljanak, — mire kérkeztünk az erdőaljba, már körülkerített hellyel, kapuval s lobogó tüllel vártak bennünket. A kirándulás tervezetét még előző délután együttes megbeszélés alapján elkészítettük s az erdőben kifüggesztettük, úgy hogy a kis kirándulók pontosan betartották óra szerint a tervezet pontjait. Étkezés nem volt csak háromszor, érkezéskor, délben és öt órakor. Mivel nem volt nagy meleg, futós játékokat nagyszerűen lehetett játszani, nem izzadtak ki a gyerekek. Játsoztak amerikai tolvajlöpést, a fiúk footballt, kérdés felelet játékot, körlabdát és végül hadijátékot. Ebben — kivételesen a lányokat is bevették. Meg kell adni, a lányok bátran és hősiésen viselkedtek. A hadijátékban az olaszok vesztek. A kirándulás a legjobb hangulatban folyt le, este 7 órakor indult vissza a kis csapat s egymástól a legközelebbi kirándulásig búcsúztak. Ha Isten éltet bennünket, a vizsga után, július első felében megrendezzük a második nagy kirándulást. Remélhetőleg abban minden kis cimborá szüleivel együtt részt vesz majd.

Piros pünkösöd napján.

*Piros pünkösöd napján
Szép suhanó szárnyon:
Száll át „fehér galamb”,
Szentlélek galambja,
Az egész világon.
Béke legyen szárnyad
Mindenik csapása,
Hogy szív, ha hitetlen,
Lélek, békületlen:
Legyen békessége,
Legyen gyógyulása!*

*Piros pünkösöd napján,
Mennyei jelképpen,
Oh égi „tüzes nyelv”,
Gyulladj ki felettünk,
S zendülj meg a légben.
Hirdesd ki még egyszer
Világ hallatára:
Hogy az Eszme ellen,
A szeretet ellen
Hasztalan a világ
Minden Golgotája!*

Szabolcska Mihály.

PÜNKÖSD.

Irta: Nagy Mihály.

A Szentlélek kitöltetésének, az ígélet teljesítésének az ünnepe a Pünkösöd. Mint sebesen zúgó szélnek zendülése jelent meg a Szentlélek kettős tüzesnyelvek alakjában, abban a kis házban, ahol ezerkilencszázharminchat évvel ezelőtt Mesteröket vesztett csüggeteg, remegő tanítványok nem annyira ünnepelni, mint inkább a nagy Mester, a mennybe szállott Jézus ígéréteinek nagy és bizonytalan várakozásáról eltelve gyűltek össze... E Lélek nélkül ők csak elszéledő, névleges tanítványok maradtak volna, akiknek neve és emléke a feledés homályában vesztett volna el. Csak a Szentlélek által lettek ők apostolokká, egyházszervezőkké és vortanukká a Krisztus nevében, Krisztus anyaszentegyháza nagyobb dicsőségére...

A pünkösdi Lélek tette a félénk tanítványokat bátrakká, szószólókká, a megfeszített és feltámadott Krisztus evangéliumának és nevének hirdetőivé és az Anyaszentegyház megalapítóivá. Ez tette az apostolokat egygé, akik, amiként az Irás mondja: „valának mindnyájan egy akarattal együtt.” És Péter egyetlen prédikációjára, melyet a megfeszített és feltámadott Krisztusról mondott, háromezer lélek lett Jézus követőjévé, mert megértették Péter apostol szavain keresztül Isten akaratát, a Jézus üzenetét és ihletett lélekkel megkeresztelkedvén, megalakították Krisztus első anyaszentegyházát és önfeláldozó munkásaivá szegődtek Isten országának.

De a Szentlélek nemcsak egyszer, az apostolok első összejövetelekor működött, hanem munkálkodik, habár csendesen, zajtalanul ma is, az egyes népek az egyes lelkek életében. Ma is összehozza, tömöríti a lelkeket. A nagyokét is, a kicsinyekét is egyaránt. — Avagy az a sok egyházépítő munka, amit az anyaszentegyház

kebelében szemlélhetünk, a templomok, iskolák, parókházak, szeretetházak, kórházak alapítása, építése: nem a Lélek munkája-é? A pünkösdi Léleké? A szeretet, az összetartás lelkéé? Az egyesületek, szövetségek, szövetkezetek alapítása, fenntartása: nem a Szentlélek munkája-é?

Nem így vagyunk-e bizonyos üdvös és jóirányú nevelőeszközeinkkel is, melyeket szintén a szeretet hívott életre? Így csak az „Uj Cimborával” is? ... Nehány lelkes munkás összefogott egy forró lelki szerkesztő vezetése alatt, hogy nemcsak kisebbségi, hanem faji és felekezeti különbség nélkül gyermekeink lelki, szellemi, társadalmi nevelését munkálja, irányítsa s a társadalomnak, az országnak hasznos polgárokat neveljen.

Kis cimborák! Kis atyámfiak! Nektek és általatok a nagy Cimboráknak, a szülőknek is, küldöm az örömdetes üzenetet: „A pünkösdi Lélek, Istennek lelke kitöltetett” — nemcsak az apostolokra, hanem minden lelkekre. Ez pedig „a vigasztalásnak, az erőnek, az egységnek, az összetartásnak: a szeretetnek a lelke!...”

Fogadjátok a pünkösdi harangok zugásával a szívetekbe ennek a kis lapnak a jobb jövője iránti gondját, munkálkodjatok, toborozzatok az erősödéséért s munkátok által apostolaivá váltok ti is a gondolatnak, az eszmének, amely az emberiség jobb életlehetőségeinek a megvalósulásáért küzd.

Jan Wolski:

Meséből valóság.

— Szövetkezeti ifjúsági regény. —

Eszperantóból magyarra átdolgozta:

Kormos Jenő.

(8. folytatás.)

Akit csak arra vezetett az útja, mindenki megállott az iskola kertje előtt és legalább egy-két percig elgyönyörködött a szép virágokban, meg a mindig hangyszorgalommal dolgozó gyermekekben.

A következő tavaszon a faluban mindenki utánozta őket. Amennyi kiskert, ablak, veranda, az mind tele volt szebbnél-szebb virággal.

*

A szövetkezet fennállása első évének elteltével néhány pár korcsolyát és szánkót vásároltak az apró alapítók, hogy a közelgő telet ezáltal is kellemesebbé tegyék.

Rendre mindent megvalósítottak, mindent beszereztek, amiről még az elején annyit beszélt nekik jó tanítójuk.

De nemcsak azokat, hanem még sok érdekes és hasznos dolgot. Közöttük a várva-várt, szép, hangszórós rádiókészüléket is.

A varsói vendég.

Egyszer, évek múltával, kocsit állott meg az iskola előtt és egy előkelő varsói úr szállott ki belőle.

Ki lehet? Miért jött? — Csak azért, hogy saját szemével lássa, hogyan játszanak a gyermekek a szövetkezetben.

Három napig maradt ott: mindent jól megnézett, mindenkit kikérdezett és a látottakat, meg a hallottakat feljegyezte egy vastag füzetbe.

Még fényképezőgépe is hozott magával. Több felvételt készített. Még a nagy babát is lefényképezte, a lányok közös szerzeményét, melyet ugyancsak ők öltöztettek sajátkezűleg varrott szép, divatos ruhába. Ugyanígy megörökítette a fiúk büszkeségét, a hatalmas rádiókészüléket is.

*

A vendég látogatása óta csaknem egy hónap telt el. Egyik napon, előadás végeztével, a tanító a „Szövetkezés“ egy-egy példányát adta minden növendéke kezébe.

— Nézzétek csak, fiacskáim, milyen szép képek vannak ebben az újságban.

A papírlapok megzizzentek.

— Istenem! Mi vagyunk itt! Ez a mi szövetkezetünk! — hallatszottak a vidám kiáltások a terem minden sarkából.

A tanító nem zavarta örömeiket. Velük

együtt hangoskodott a jókedvben. Boldogan nézte, hogyan élvezik növendékei kitarató munkájuk jól megérdemelt jutalmát.

— Nézd csak; a mi boltunk!... És itt a kiskertünk!... Hajnalka, nézd ezt a babát!... Itt pedig a fiúk labdázna!... Itt Zsuzska van a géppel!... Itt Vilmos, Pista és Bódi dolgoznak az asztalosműhelyben!... És itt — nézd — mind itt vagyunk, középen a tanító úr! Itt vagyok én! Idenézz: én — az újságban!... Én is! Én is!... Nahát! Ilyent még nem pipáltunk!... Mekkora boldogság!...

Az előkelő úr, aki őket meglátogatta, szép sorjában elmondta az újságban, hogy mit látott. Nagyon megdicsérte őket. A végén így írt:

„Boldogok a szülők, akiknek ilyen gyermekeik vannak. Boldog a tanító, hogy ilyen tanítványai vannak. Boldog lehet majd az országnak, mikor ezekből a gyermekekből felnőtt emberek lesznek. És — milyen boldogok ezek a gyermekek, akik ilyen szépen és kellemesen tudnak játszana kis szövetkezetükben.

Irok róluk a „Szövetkezésben“ és felvételekben mutatom be őket és játékaikat, hogy más iskolák növendékeit is ilyen hasznos, ilyen nemes és szép játékokra ösztönözsem.

És — mivel nemcsak a lengyel gyermekeket, hanem a világ minden gyermekét is erre a játékokra szeretném buzdítani, cikkemet eszperantó nyelvre is lefordítottam és a képekkel együtt elküldtem több külföldi tanítónak, szövetkezeti vezetőembernek, hogy fordítsák és megjelentessék angol, francia, magyar, román, német, olasz, orosz, dán, finn és másnyelvű nemzeti, szövetkezeti lapjaikban. Azt akarom, hogy a mi lengyel gyermekeinktől vegyen jó példát az egész világ gyermekeserege.“

*

Mekkora volt az öröm minden háznál, amikor az apró emberpalánták a „Szövetkezés“ egy-egy példányával robogtak haza nagy boldogan!

A szülők, testvérek, nagyszülők, bácsik, nénik először a képeket nézték át boldog izgalommal; mindenki a saját gyermekét, a saját testvérét, a saját unokáját, a saját kis öccsét, vagy hugát kereste rajtuk legelőször. Azután a cikk elolvasására került sor... Egyszer... kétszer... tízszer... százszor...

— Sokáig és boldogan éljen a mi tanítónk! Ez az ő műve. Ezt a nagy örömet neki köszönhetjük.

Egyedül neki köszönhetjük, hogy folyton csavargó gyermekeinket, kik rosszaságukról híresek voltak az egész vármegyében, így megjavította és erre a szép szövetkezeti játékokra szoktatta!

NEGYEDIK RÉSZ.

Fiatal fej és fiatal szív.

A büszke Ferkó és az árva Kató.

— Mennyi legyen a tagsági díj az iskolai szövetkezetben?

— Nem szabad nagyon magasra szabni, mert a szülők szegények. Egyébként pedig a kis tagdíjakból is éppen elég pénz gyűl össze a szükséges árúk beszerzésére.

A gyermekesereg hosszasan tanácskozott erről a nagy kérdéstről.

Végül az első nagygyűlésen elhatározták, hogy a tagsági díj nem lehet több egy forintnál.

Zsuzska, akit pénztárosnőnek választottak, nyomban meg is kezdte a díjak beszedését.

A növendékek nagyrésze már be is fizette fejenként az egy forintot.

Voltak olyanok, akik már rég gyűjlögették apró garasokat erre a célra. Ezek másfél forintot, egyesek két-három forintot is fizettek a pénztárba. De ilyen felülfizetők csak nagyon kevesen akadtak.

Azonban voltak olyanok is, akik csak ötven, vagy húsz garast vihettek magukkal. Mert otthonról sem kaphattak többet. Nagyon nehéz napok jártak szegényekre. Szüleik majdnem mind munkanélküliek. És — ha az apa nem keres, az anya sem adhat pénzt a szövetkezeti tagdíj befizetésére.

A gyermekeknek nagyon tetszett a Ferkó bőkezűsége. Ferkó gazdag kereskedő egyetlen gyermeke volt: húsz forintot vitt tagdíjúl. Mikor Zsuzska pénztároskisasszony őszinte csodálattal átadta a nagy összegről kiállított nyugtát, Ferkó öntelten, hanyag előkelőséggel jegyezte meg:

— Miért csodálkozol olyan nagyon? — Húsz forint csekélység. Ha ötven forintot kértem volna apukától, annyit is kaphattam volna. Apuka mindig annyit ad nekem, amennyit akarok. De nem kértem többet. Bőven elég húsz forint is. Hiszen más még felét sem adhatja ennek az összegnek.

A bőkezű adakozó mégegyszer büszkén körülnézett és zsebetett kezekkel sarkonfordult s füttyörészve ellépkedett.

Nagy büszkeségében lépten-nyomon megállította egy-egy osztálytársát és megkérdezte, hogy mennyivel járult hozzá a szövetkezet alapításához.

— Mennyit fizettél — Kató? — kérdezte egy vézna, sápadt kisleánytól, miközben annak szóke hajfürtjén jót csavarintott.

— Én semmit sem tudtam fizetni, — felelte halkán Kató.

— Én húsz forintot fizettem!

— Mert a te apád gazdag, én pedig árva vagyok — nekem nincs kitől pénzt kérnem.

— Haha! Látod, — az én apám gazdag, húsz forint tagsági díjat fizettem, te pedig semmivel sem tudtál hozzájárulni.

Kató szólanul otthagya a nap derék hősét.

Az osztálytársak közül sokan szem- és fül- tanúi voltak az előbbi jelenetnek. Nagyon nem tetszett nekik, mert a Kató szeméből nehéz könnyeket sajtolt az ostoba sértés okozta fájdalom.

Erre összehívták a szövetkezet egész vezetőségét, alaposan meghányták-velezték a Ferkó helytelen magatartását és a következő határozatot hozták:

— Először is — a befizetett hozzájárulásból visszaadunk Ferkónak tizenkilenc forintot, hogy neki se legyen több, mint másnak és ne legyen miért büszkélkednie.

Másodszor — javasoljuk Katónak, hogy szombat délután jöjjön fel az iskolába, mossa fel a bolthelyiség padlóját, tisztogassa meg az

ablakokat, porozza le a falakat, szedjen rendbe mindent — és ezt a munkáját egy forinttal fogjuk jutalmazni, mely összeget azonnal el is könyvelünk, mint az ő alapítói hozzájárulását.

Ferkónak ugyancsak lelógott az orra, mikor látta, hogy társai fittyet hánynak az ő pénzére.

Kató pedig — aki kezdettől fogva nagyon szeretett volna résztvenni a szövetkezésben — nagyon boldog volt.

Mikor a szövetkezet védnöke tudomást szerzett a történetkről, a gyermekek eljárását nagyon helyeselte.

És megjegyezte, hogy a Kató egy forintja az egész között a legértékesebb, mert a saját keze munkájával szerezte. (Folytatjuk.)

Az Új Cimborá tavaszi nagy körútjának emlékeiből.

Az aiudi ismerkedő mesedélután.

A fenti fényképfelvétel az aiudi ősi Bethlen kollégium udvarán készült, a Bethlen-címer alatt. Március 17., 18., 19., 20. napjait ugyanis Aiud városában töltötte az Uj Cimborá, s ennek a nagymúltú, régi kollégiumnak a zenetermében tartotta március 18-án az ismerkedő mesedélutánját, amelyen résztvettek az összes helybeli iskolák növendékei és pedagógusai. A sze-

replő gyermekeket e helyen nyilvánosan megdicsérik, műsorszámakkal mind megállták a helyüket. A tanítóképző intézet igazgatósága, tanári kara, az elemi iskolák vezetőivel együttesen meleg szeretettel karolta fel az Uj Cimborá ügyét. Remélhetőleg ez az érdeklődés értékes és állandó kapcsolattá mélyül majd el az idők folyamán.

A jóság hatalma.

— Eredeti mese. —

Irtó: Dezső bácsi.

Élt réges régen, a Hargita egyik őserdejének közvetlen tövében, egy szegény székely favágó, akinek talán tíznél is több gyermeke volt. Egy szép napon előáll Están, a legnagyobbik.

— Édesapám! Elmennék világgá, szerencsét próbálni. Itthon úgysis sokan vagyunk, könnyítsek a kenyérgondján! Ha szerencsém lesz, amit szerettem, úgysis hazahozom.

— Jól van fiam! Próbáld meg! Derék fiú voltál mindig, okos is vagy, erős is vagy, hátha a szerencse is melléd áll.

Édesanyja sütött egy tarisznya pogácsát, aztán mikor búcsúzásra került a sor, köny-

nyes szemmel mondta a fiának: Maradj továbbra is jó. A rosszat is jóval fizesd!

Édesapja pedig így hagyakozott: Szeresd az igazságot! Az igazságért, ha kell, még életedet is feláldozzad!

Están szüleinek és testvéreinek keserves sírása között hagyta el a szülei házat. Nehéz szívvel vágott neki az útnak, de minél messzebb járt az otthontól, annál elszántabbnak érezte magát. Amint így ment, mendegélt, egyszer csak késő estére egy kivilágított kastélyhoz érkezett. Ilyen öregeste nem akart alkalmatlankodni az uraságnál, gondolta magában, hogy megvárja a reggelt. Egy sűrű galagonyabokor aljában leült a selyem fűre, s a

telehold világítása mellett elővette tarisnyáját, s jókedvűen falatozni kezdett.

Amint így edegélt, hát csak előállott egy fertelmesen csunya, nagy varangyosbéka. Majd hogy bele nem ugrott a pogácsás tarisnyába.

De Están nem kergette el, hanem barátságosan így szólt hozzá:

— Éhes vagy te is? Nesze pajtás! Amíg nekem van, másnak is jut! — s egy ropogós, piros pogácsát tett a varangyosbéka elé.

A béka nagyon éhes lehetett, mert egy miccre bekapta a pogácsát. Mikor megette — uram, lássál csodát — a béka emberi beszéddel megszólalt:

— Látom, hogy jó szíved van, fiú! Engem mindenki gyűlöl, utál. Tőlem mindenki undorodik. Te azonban kedves, szíves hangon fogadtál, s kérés nélkül is megkínáltál ízletes vacsorádból. Jóságodat megjutalmazom. Tudom, hogy mi járatban vagy. Ehhez a főúrhoz akarsz beállni szolgálatba! Segítségedre leszek! Neki éppen kocsisra van szüksége. De vigyázz, mert hat lóva közül a szénfekete, táltosló. Makrancos, rugós és harapós. Nehogy megüssed, mert abban a pillanatban szörnyet halsz. Eddig még egy kocsis sem került ki élve abból az istállóból. Igaz, hogy valamenyi kocsis durva és lelketlen volt a táltos lóhoz. Engem is, mikor ezeknek a kocsis legényeknek útjába kerültem, egyszerien felrugtak, s tarisnyájukból soha meg nem kínáltak volna, pedig nekik is volt alkalmuk erre. De te jólélek, aki bennem Isten temertényét becsülöd meg, figyelj arra, amit mondok. A táltosló, ha vízzel megkínálsz, kirugja kezedből a vedret. Ezért meg ne haragudjál, szó nélkül töltsd meg ismét vízzel, s vigyed eléje. Másodszor, harmadszor is meg fogja ezt ismételni. De te nehogy káromkodjál! Szépen beszélj vele és szeretettel csendesítsd. Negyedik kínálatra, majd meglátod, kiissza a vedret fenéig. Ha szénát adsz neki, menten szétfújja az egészet. Szedd össze és tedd vissza a jászolba. Szétfújja ismét és ismét. Gyűjtsd mindig türelmesen össze. Negyedszerre nagymohón megeszi az utolsó szálig. Ha így megétetted, megittatad a táltost, a legjámorabb lovaddá lesz, s még nagyon sok hasznát veheted neki.

Están szépen megköszönte az útbaigazítást, de szerényen megjegyezte: — Kedves béka barátom, amúgy is tanácsod szerint cselekedtem volna, mert, nem vagyok haragos természetű, azonkívül türelemre tanított a szegénység, a rosszat pedig jóval szeretem megfizetni, erre meg édesanyám tanított.

A béka ezzel eltűnt.

Másnap reggel Están beállít a főúrhoz. — Adjon Isten jó Nagyuram sok szerencsét!

— Neked is, fiam! Mi szél hozott ide?

— Hát én bizony beállnék eselédnek, ha volna hely.

— Éppen jökor jössz. Tegnap halt meg a kocsisom. Szükségem volna egy ügyes, derék emberre, aki a hat lovam gondozását vállalná.

— Itt vagyok, la! Szívesen vállalom a gondozást. Mi lenne a bérem? S meddig tartana a szolgálati idő?

— Csak egy álló hétig. S ha ezt a rövid időt jól kiszolgálod, egy zacskó arany lesz a béred, s ráadásul odaadom Rigó nevű szénfekete lovamat is.

— Rendben van jó nagyuram! Itt maradok.

— De vigyázz magadra, mert Rigó lovam nagyon gonosz. Ha megharagszik reád agyonrúg. Már egy éve annak, hogy ez a ló — hogy, hogy nem? magam sem tudom, hogyan? — hozzám került. De még eddig nem akadt kocsis, aki két napot kitöltött volna mellette. Minden kocsisát főbevágta. (Folytatj.)

A kis kertészek.

*Nagy a láрма az iskola udvarán,
Kapát, ásót tart kezében fiú, lány.
Vitalkoznak, beszélgetnek, nevetnek;
Dolga van most kicsi és nagy gyerekek.*

*A kapával ide fiúk, énhozzám!
Kipusztul ma a kertünkben a csalán.
Beültetjük lila, piros virággal,
Köröskörül szagos fodormentával.*

*Piroskának az forog az eszébe,
Hogy csak öszirózsát tesz a kertjébe.
Lesz közötté rózsaszín és halványkék,
Szeretik azt nagyon a kis méhecskék.*

*A kis Erzszi a violát szereti
S míg ülteti, a kis öccsét neveti,
Mert Danika már előre ezt mondja:
„Ebből lesz a kalapomra bokréta.”*

*A nagy fiúk az utakat javítják.
Hogy mozognak jobbra-balra a kapák!
Egyenes lesz a giz-gazos útacska,
Pista büszkén és boldogan mutatja.*

*Szeretem én a virágos kerteket,
De még jobban a szorgalmas gyermeket.
Ember lesz abból a talpán igazán,
Bátran megáll majd az élet viharán.*

Horváth Sarolta.

Piros pünkösöd vasárnapján.

*Piros pünkösöd vasárnapján
Csörgedező patak partján,
Tarka vadvirágos réten,
Legel a juhnyáj békésen.*

*A juhász is gondol egyet,
Ha templomba nem is mehet
Amért nyáját legelteti
Istent ő is dicsérheti.*

*Messze-messze a hegyen túl
A faluban harang kondul,
Égig szárnyal a gin-galang
Istent dicséri a harang.*

*Előveszi furulyáját,
Fujni kezdi szép nótáját,
Mélabusat, lágyan zengőt:
Igy áldja ő a Teremtőt.*

Petrovay Gabriella.

Mire jó a keztyüviselés?

Klárkáék Aiud-re készültek a szüretre. Már előre is örvendtek a pompás mulatságnak. Különösen Kláríka, aki még sohasem volt szüreten.

Már utakészen álltak, mikor édesanyja még egyszer benyult a szekrénybe, a keztyűjét vette ki és huzta fel.

— És te Klárkia? a te keztyűd hol van? — nézett rá a kislányára. — Keresd csak elő és huzd fel!

— Oh anyukám — mire való ilyenkor keztyű? Hiszen olyan meleg van, nem fázik meg a kezem. De mert szófogadó kislánya volt édesanyjának, azért csak megkereste a keztyűjét és a kezében vitte magával.

A cluj-i állomást jóval elhagyták már, Turdához közeledtek. Kláríka szétnézett a fülkében és kíváncsian nézegette az utasokat. Volt ott mindenféle rangú és rendű ember, vásárosok, kofák, hivatalnok családok, ahogy ma III-ad

oszlályon ez történni szokott. Az egyik sarokban három gyermek utazott az édesanyjával. A legnagyobb sem lehetett közöttük több tízévesnél. A gyermekek a két kisebb egyre nyafogott, hogy: éhes vagyok édesanyám... Mind csak ettek volna. Pedig még nem volt tíz óra és már egyszer reggeliztek. A középső gyermek — egy fiucska — ekkor az ablakhoz ült s hogy háttal volt az édesanyja, nem vette észre, hogy az ablak piszkos üvegét kezdi nyalogatni. Jaj Istenem! még valami betegséget kap — gondolta Kláríka — s szólni akart a gyermek édesanyjának, hogy vigyázzon a fiucsára.

De a szomszéd fülkéből ugyanekkor egy öreg ember lépett ki, keresztül jött és ment tovább. Ahogy a kezét rátette a kilincsre, Kláríka összerázkódott, amint ránézett. Az öreg ember keze tele volt piszkos sebekkel s még csak be sem volt kötve.

Klárka épp azon gondolkodott, hogy aki nem figyelte meg a jelenetet s pusztá kézzel megfogja a kilincset az öreg után, könnyen elkaphatja a betegséget. Ekkor a sarokból kifutott a tízévesnek látszó kislány s pont azon a helyen érintette a kilincset, ahol az öreg ember.

Aghires-nél új utasok szálltak fel. A gyermekek ismét nyafogni kezdtek:

— Anyuka éhes vagyok!

Az édesanyjuk egy darabig biztatta őket, hogy várjanak még, de végül még is csak elővette az élelmiszeres kosarat. Finom rántott csibe került elő. Egyik combocskát, másik szárnyat kért s kenyérrel majszolni kezdtek. Persze mosdótál nem volt a fülkében, azon piszkos, mazatos ujjal eddegéltek.

Egy fehérhaju idős uriasszony halkán jegyzte meg Klárka mamájának, aki mellette ült:

— Így szedik fel a gyermekek utazás közben a legkülönbözőbb betegségek csiráit s a szülők sokszor észre sem veszik s el sem tudják képzelni, hogy honnan, kitől kapták meg a gyermekek a betegséget?

Klárka mamája rábolintott:

— Ugy van! Az ajtó, a kilincsek, az ablakok, párkányok porosak, tele vannak bacillusokkal. Én azért nem is huzom le sohasem utazás közben a keztyűm, hogy ne kelljen pusztá kézzel semmit sem érintenem. És különösen fontos ez gyermekeknél, mert a gyermek nem tud vigyázni. De, ha keztyű van a kezén, akármit is megfoghat — ha étkezésre kerül a sor, a keze tiszta marad.

Klárka a füle hegyéig elpirosodott. Most értette meg édesanyja gondoskodásának a fontosságát. Hogy mért helyezett súlyt rá, hogy ne csak előkeresse a szekrényéből, de huzza is fel

a keztyűjét. Most már tudta, hogy mire való, még meleg időben is a keztyű. Hálás pillantással nézett édesanyjára anélkül, hogy egyet is szólt volna, felhuzta a kezében szorongatott keztyűket.

A keresztmamáéknál, ahová még az ősszel szüretre mentek Klárkák, pompás ebéddel várták a vendégeket. A sok finom étel közül nem hiányozhatott az igazi szürtei étel: a juhúsos kása sem. Klárkákön kívül volt még egy rokon vendég is. Grázból jött, híres tudós ember, az ottani tudományegyetem biológiai (életteni) intézetének a tanára. Klárka szinte rá sem mert nézni s azt gondolta, hogy talán három szót sem tudna véle beszélni, ha megszólítaná. De hát ezt csak gondolta, mert egész másképp történt. A messze földről való híres tudós, tanár bácsi olyan kedvesen beszélgetett Klárkával, mintha nagyon régen ismerték volna egymást. Kérdegetett erről-arról, az iskoláról, meg az utazásról, mit látott, mit figyelt meg útközben. A kislány nem csak azt mesélte el amit látott, de azt is, amit gondolt, mikor a sebeskező öreg ember rátette a kezét a kilincsekre. A vendég bácsi, de meg a többi felnőttek is nagy érdeklődéssel hallgatták Klárkát. S végül a vendég bácsi elkérte tőle az egyik keztyűjét. Hogy miért? akkor még nem is sejtette senki.

A szüreti mulatságot már rég el is felejtették Klárkák, mikor néhány héttel utóbb egy kis csomag érkezett Grázból a Klárka címére. S benne egy levél, amelyben ez volt írva:

Itt küldök neked kis hugom az elkért keztyű helyett egy másik keztyűt, meg még egy kis grázi nyaláncságot, mert tudom, hogy azt a kis leányok igen szeretik.

Találós kérdés.

Itt van három kép. Betettük egy cserkészkalapba, s jól összeráztuk, most találjátok ki, hogyan következnek egymás után a képek?

De nem elég csak a sorrendet kitalálni, le is kell írni a képek összefüggő meséjét.

A legjobb munkákat jutalmul leközljük.

Megvizsgáltam hugocskám, nagyító üveggel a keztyűdet. Kereken kétezeröttszázkilencvenöt bacillust számoltam meg rajta. Ha nem lett volna keztyű a kezeden, ez mind a bőrfelületre telepedett volna, onnan pedig elemőzsiával, tész-tával a szájba, tüdőbe, vagy gyomorba.

Ezért tanácsos hugocskám utazás közben keztyűt viselni.

Tágranyilt szemmel olvasta Klárka a levelet. S ha örült a csokoládé bonbonoknak meg a szép új barna bőrkeztűnek, a legbüszkébb mégis a levélre volt. Hogyne lett volna büszke, hogy az a tudós tanár bácsi egyenesen neki címezte és írta azt a levelet. (Folytatójuk)

DALOLJATOK, KIS CIMBORÁK

Milyen nótákat énekelnek a Hargitaalji kis cimborák?

Kádár Ferkó...

*Kádár Ferkó ne bizd el magadat, de bumm!
Hogy elloptad a kövér malacot, de bumm!
Mert a malac megtalál vicesani,
De: Csik-Csik-Csikországot oda kell hagyodni
Bári bumm! [de bumm!*

A vacsárcsi...

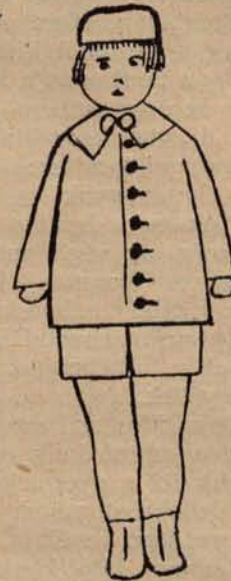
*A vacsárcsi halastó halastó,
Beleestem kocsistól, lovastól.
Jaj Istenem ki huz ki, sej ki huz ki?
Sajnál-e még valaki? valaki!*

Megjegyzés: A találós képeket mindig nagy érdeklődéssel várják olvasótáborunkban. Különösen a nagyobbak, a gimnazisták, mert itt nagyszerű alkalom nyílik arra, hogy megmutassa, kiki, hogy a fejét a nyaka tartozékaként hordja-e csupán, vagy néha gondolkodásra is használja. Stílus, fogalmazásbeli készség, helyesírási tudomány s fantázia, mind megcsillan a találós képek megfejtésében.

Rajziskola.

35. számú minta.

Ahogy ifju munkatársaink írnak...

Anyám születésnapjára.

*Napsugaras kis szobánkban
Édes anyám szentem,
Sok ibolyát, gyöngyvirágot
Bokrétába szedtem.*

*Édesanyám e csokorba
Fiad szívét hozza,
Fogadd hát úgy e kis csokrot,
Mintha igaz volna.*

*Fogadd hát úgy, mintha tényleg
A szívemet adnám,
Mert — hisz tudod, — hogyha kéne
Azt is odaadnám...*

Leon László IV. g. o. t.

Édesanyám.

*Mint kis gyermeket, karjain hordozott.
És aztán velem együtt játszadozott.
Mosolyt varázsolt életem égére.
A gond felhőt, felőlem elűzte.*

*Távol tartotta tőlem a bánatot,
Míg ő gondoktól néha roskadozott;
Összekulcsolta szépen két kezemet.
Úgy tanított imádkozni engemet.*

*Sok hosszú néma keserves éjszakán...
Az ágyam mellett virrasztott jó anyám.
Lázás homlokomra tette a kezét.
A betegségemben, gondot viselt rám.
Az én áldott, drága, édes jó anyámt...*

Kovács Margit.

MARCELLA NÉNI PÓSTÁJA

Munkatársainknak, Családszövetségünk tagjainak, kis olvasóinknak s minden jó barátunknak kellemes pünkösdi ünnepeket kívánunk.

Ha kis olvasóink közül valaki nem kap lapot, vagy új lakásba költözködnek, egy levelezőlapon azonnal tudassák velünk, ugyszintén bármely természeti reklamációt.

L. Ady Mariska, Huedin. A meghívó leveletket rövidesen el fogjuk küldeni. Bizony, az ottani kis cimboráinkról mostanában nem hallunk semmi hírt. Nagyon jó volna velük a kapcsolatot megteremteni. A kis egér farkincája némi késést szenved, de annakidején jönni fog. — *Nagy Kálmán Someşeni.* Cikkét eltettük jövőre, két hasonló témájú cikket nem közölhetünk egyszerre. — *Suba Dániel Vulcan.* Színdarabja jó, csak nem az Uj Cimborá számára. Műkedvelő előadásokon bárhol sikerrel lejátszhatják. — *Bartha István.* Küldött rövid cikkeit átolvastam. Rendre sorra kerül minden megfelelő. — *Balogh Katinka Tg.-Săuceş.* Meleghangú sorait köszönöm. A gyermekek ragaszkodása jól esik szívemnek, én is megszerettem őket. A székelytárgyú játékok pontos leírását várjuk. Szeretettel köszöntöm. — *Bede Emil I. G. Duca.* Jóemlékű sorait köszönöm — csak a vízszontlátásig búcsúszom.

Czeglédy Laci, Soponya. Bemutakozó leveledet végre tőled is megkaptam, nagy örömmel olvastam végig. Régen vártam a leveled, Czeglédy Laci, mert hiszen én ismerlek téged, abból a korból, mikor még csak öklömnyi legényke voltál. A bemutatkozó leveledből kimatadt, hogy hányadik osztályba jársz. Ellenben egy nagy örömről és eseményről tudósítsz engem. A jó Isten egy aranyos kicsi testvérkével ajándékozott meg benneteket, Zsófi a neve. Ennek már én is nagyon örülök — gondolom, az egész család. A kis nap-tárt elküldtük, most megy másodszer. Ugyilátszik az első elveszett. Irj máskor is, Lacikám. — *Czeglédy Laci mamája.* Az aranyos kicsi babához melegen gratulálok és kívánom, hogy a szülőknek sok öröme teljen még benne. — *Vámszer Géza, II. g. o. t.* Uj Cimboránk vagy, Vámszer Géza, most ismerfelek meg a nagy körúton. Hiszem, hogy jellemben és tetteiben is édes apád nyom-

dokait követed és társadalmunknak még hasznos tagja leszel. Rejtvénymegfejtésed beérkezett, a rovatvezetőnek út is adtam. — *Gr. Degenfeld Anny, Arduşat.* A 13-as számú rejtvény megfejtését elküldted Pista bácsinak: részt is vesz a sorsoláson. A küldeményt megkaptad-e kicsi Anny? *Simon György László I. el. o. t. Diciosáumartin.* Oh, be kedvesen írtál, kis cimborá! Minden sorát kétszer is elolvastam. S első elemista létedre milyen gyönyörűen írtál! — hazajöttünk két t-vel, annyit két ny-el. Nincs egy hiba sem a leveledben. No, ezért küld is neked a szerkesztő néni valamit ajándékokat. A fényképed nagyon jól sikerült. A szívalbumba be is tesszük. — *Lányi Andor IV. g. o. t.* Az eszperantó felől érdeklődsz. A nyári vakációt szeretnéd ennek a tanulására szánni. Ird meg barátaid közül kik volnának még, akik szeretnének eszperantóul tanulni. — *Broszk László és Karcsi Stánceni.* Már sok jót hallottam felőled, de ám szeretnélek közelebbről is megismerni, hogy tudjam mi érdekel benneteket. No, írjatok is egy hosszú levelet legközelebb. — *Satumare.* Elhallgattatok Satumare-i kis cimborák. Pedig mindig várom a leveleiteket. Milyen szép lehet ott most a Szamos partja — ma-holnap strandolni lehet. De hát még a szép sétatér! — tele sok-sok nyíló rózsával, szökőkúttal. Bizony, fáj a szívem, ha a régi, kedves napokra visszagondolok. A régi hűséges kis cimborákról én sem feledkezem meg. Üzenek is nekik. *Grosz Olgi, Évi és Elza.* Mindkét leveleketek megkaptam. Olginak és Évának sok a dolga, azért most Elza volt a levélíró. Uj rejtvényt is szerkesztettetek. Ez már dicsérendő dolog. At is adtam Pista bácsinak. — *Csendes Istvánka és Jánoska.* Mivel ti még nem tudtok írni, a kis szürke veréb írta meg helyettesek a levelet. Örülök, hogy úgy szerettétek ezt a kis Uj Cimborá újságot. A címet átírtuk. — *Siető Évi I. g. o. t.* Megkaptad-e a jutalomkönyvet, amelyet már elküldtünk? Sok a tanulni való. No, a vizsgákhoz sok sikert kívánok! — *Tankóczy Évi II. el. o. t.* Már régen akartál írni Évikém a szerkesztő néninek, de még csak most készült el a levél. No, remélem, ezután gyakrabban írsz majd. A rejtvény a sorsoláson részt vesz. Édesanyádat üdvözlöm. — *Farkas Ödön III. g. o. t.* Lám, milyen nagy fiú lettél, mióta elkerülttem onnan. Már III. gimnáziumba jársz. Hogy vagytok otthon? Édesanyádék egészségesek-e? A nyárra mik a terveid? Ird meg majd egy hosszabb levélben. A rejtvénymegfejtés a sorsoláson részt vesz. — *Molnár Agi és Réka, Tg. Săuceş.* Szép kis levélkédet örömmel és tetszéssel olvastam. Szomorú hír a betegség, remélem, hogy csak átmeneti volt. Az ápr. 20-as számot elküldtük újból. Vásárhely után még Mercurea-Ciuc, Sft. Gheorghé és Braşov városokban voltam. A rejtvényt átadtam a rovatvezetőnek. A veletek együtt töl-

tött időre nagyon kedvesen emlékszem vissza. Edes jó szüleiteket melegen üdvözlöm. — *Kalith Rózsika*. A hiányzó számokat újra megküldtük. Rejtvényed a rovatvezetőnek átadtam. — *Kovács Judit I. G. Duca, Dénes Sári Odorheiu*. A másodsor küldött újságot megkaptátok-e! Majd irjátok meg. — *Kiss Sándor Braşov*. A jutalomkönyveket ismét elküldtük. Sajnáljuk, hogy az előzők elvesztek. — *Sujanszky Józsika Aiud*. A tavalyi 1., 2. szám teljesen kifogyott, úgyszintén az idei januári számok. Ugy, hogy ezekből nem is tudunk már küldeni. — *Szűcs Károly mamája*. Régebbi évfolyamok közül csak az 1933., 34. és 35-ös évfolyamokból tudnánk esetleg összeállítani be-kötésre könyvet. Az ideit már csak hiányosan állíthatnánk össze. Szíves üdvözetünk. — *Nyágyuly Magda Tg. Săuceş*. Úgyes voltál, Magduskám, hogy a rejtvénymegfejtést már is beküldted. No, írd máskor is, leveledet szeretettel várom.

A kiadó bácsi postája.

Az elmúlt hetekben a következő előfizetések folytak be:

Odorheiu: Földes Klára 50, Keszler Janesi 100, Gidó Etus 50, Dolwig J. 100, Simó E. 50, Papp Zsakov Juci 50, Orbán F. 50, Lőrinczy Ági 100, Kassay Bandi 100, Voszka R. 50, Geczó G. 100, Szabó Évi 50, Sándor M. 100, Kapeza F. 100, Dobay Magda 100, Kőkőssy Bözsi 20, Dénes Sári 50, Wenetsek A. 50, Grauenfels 50, Kirvay Edith 50, Szabó Annus 50, Hirsch Évi 100, Orbán Magda 100, Ref. El. Gyakorló Isk. 150, Czitrom Teri 50, Guftman Lili 100, Biró Mancsi 17, Ref. Tanítóképző 300, Szilágyi Pityú 150, Debiczky András 100, Szőke Pista 100, Zsigmond Zoltán 100. — *Braşov*: Sipos Vilmos 20, Székely Anna 25, Adorján Károly 50, Szabó Évi 50, Jakab Pişti 17, Kovács Éva 50, Lőrincz Juliska 50, Végh Blanka 50, Hunyady László 50, Székely Miklós, Berkessy Magda 17, Jurák Edith 50, Páll István 50, Partizer Iluska 50, Sándor Gabi 50, Mazinger Margit 50, Tankó Magda 50, Fekete S. 50, Sándor Jenő 50, Vass Laci 50, Bende Imre 50, Ref. Leánygimnázium 100, Szabó Sári 50, Bartha Sanyi 50, Pózsár Piri 50, Ehrli János 50, Kovács Évi 100, Aczél József 50, Schmahl Zsuzska 50, Páll Ella 100, Hirsch Frici 25, Molnár Sanyi 100, Sántha László 50, Sárossy Tibi 100, Magy. Ev. Isk. 200, Nagy Mancsi 25, Ghila Ágota 100, Dávid Endre 34, Györfy Gyula 50, Foris Árpád 50, R. Kath. El. Isk. 200, Szőke Irén 34, Kocsis Béla 200, Gires Mihály 50, Dobay Gabi 50, Magyar Bandi 200, Major Árpád 300, Prohászka Olly 100, Gál Lili 100, Dávid Anna 100, Taglicht E. 150, Kiss Sándor 100, Szabó Ildi 275, Tertyánszky 150.

FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Sóllyom István.

1. Póllórejtvény.

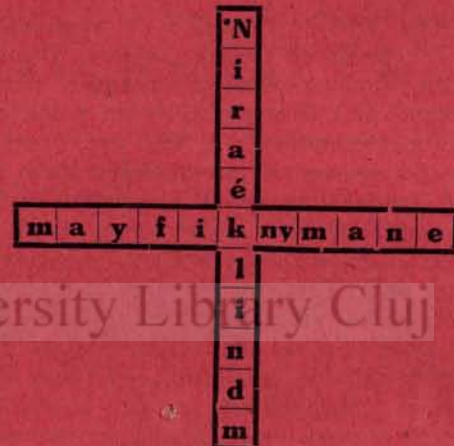
Beküldte: *Gr. Bethlen Katalin*, Câmpia-Turzii.

...edvig, ...lla, ...udolf, ...ecilia, ...oltán,
...dit, ...ábor, ...rigyes, ...rzsébet, ...óbert,
...lemér, ...óra, ...ézár.

Ha a fenti nevek kezdőbetűit helyesen pótoljuk, akkor azok sorban egy most élő magyar író nevét adják.

2. Szélmalomrejtvény.

Beküldte: *Magyar Tibor*, I. g. o. t., Tg.-Mureş.

Jó magyar közmondás a hiszékeny és fősvény emberekre.

3. Szórejtvény.

Beküldte: *Nagy Ferenc*, II. el. o. tan. Cluj.

Megfejtési határidő: 1936 június 15. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSŐ és SIMON SANDOR.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.